

zónák az elszámolásoknál kellemetlenségei voltak, mert a külföldi vevő a külföldi átvételkor minőségi kifogásokat tett és e címen a vételárból levonásokat eszközölt. Ez vezette adózót arra, hogy 1926. februárius után kikötötte, hogy a külföldi az árut minőségileg a vételperfektuálása előtt tekintse meg és ez a körülmény adja a magyarázatát az első általánosságban tartott vallomásának. A többi tételnél nincs adat a külföldi kötésre, illetve maga panaszos is elismeri, hogy a külföldi vevővel belföldön állapotott meg. Panaszos e tételekre ismentességet kér.

IV. A bíróság álláspontja szerint az id. t.-c. 39. §-ában írt mentesség az utasítás 100. §-ára is tekintettel ha az igazolásra előírt alaki kellékeknek megfelelt. (vámbejelentési iv) megilleti az eladót akkor is, ha a külföldi vevővel, akinek belföldön telepe, raktára vagy képviselője nincs és ha a külföldi a belföldön nem folytat kereset-szerű tevékenységet csak az ügyletkötésre jön — belföldön állapotott meg és akkor is, ha a minőségi megtekintés mégis történik, ha csak a külföldi az árut belföldön tényleg át nem veszi és a szállítást maga nem intézi (esetleg belföldön, a külföldi vevő a különböző helyeken vásárolt árut egyesíti és kezeli, osztályozza stb.). Mert ez esetben a külföldi az, aki az átvett árut külföldre szállítja, a vámbejelentési lapot a belföldi eladó nevére is állíttatja ki. Ha azonban az átvétel belföldön meg nem történik és a belföldi eladó vételi ügyletből fakadó teljesítési kötelezettsége a külföldre szállításban és külföldi átadásban van (itt ismét nem döntő önmagában az, hogy a szállítási költségek kit terhelnek), akkor a mentesség meg nem adására indok nincs, mert ezt jogszabály nem tiltja, viszont az alapul fekvő nagy közgazdasági érdek megköveteli.

V. A fenti szabályra tekintettel a többi tételnél a tényállás még kellőleg tisztázva nincs és ezért érdemben e tételekre tekintettel ítélet még nem hozható. A továbbiakban tisztázni kell azt is, hogy a vámbejelentési lapok e szállításokra vonatkoznak-e, mert eltérések vannak időben és összegben, aminek magyarázatául szolgál azonban az, hogy a bejelentési lapoknál időpontként a feladás és kezelés szolgál és az összegnél a szállítási költségek főösszegben vannak vagy külön számíttatnak.

Az 1000 kat. holdnál kisebb földbirtokok tulajdonosainak az általuk önként befizetett vagyonváltság visszafizetésére törvényes igényük nincsen. (Közigazgatási Bíróság 15.076/1930. P. sz.) Az 1920. év március havában pedig a kir. pénzügyminiszterhez kérelmet adott be, amely szerint a vagyoni helyzetében beállott kedvezőtlen körülmények utaltan a befizetett összeg visszautalását kérte.

A kir. pénzügyminiszter a kérvényt elsőfokú eljárás okából a. b.-i kir. pénzügyigazgatóságához küldötte le, ez a hatóság pedig a jelen ítélet fejezetében megjelölt határozatával a kérelmet a K. K. H. Ö. 6. §. 1. a. pontjára hivatkozással elutasította.

A panasz ez ellen a határozat ellen irányul s annak az alábbi okok alapján helyet adni nem lehetett.

Az érvényben lévő 1921 : XLV. t.-c. 1. §-a és 78. §-a szerint M.-nak minden olyan földterülete, amely a földadónak a tárgya, valamint a földbirtok üzemi álló tőkéje vagyonváltság alá esik.

Nyilvánvaló tehát az, hogy a panaszos vagyonváltság fizetésére kötelezett, s ezen a kötelezettségen nem változtat az a körülmény sem, hogy az idézett törvény rendelkezéseinek a kötelező végrehajtása mindeddig az 1922. évi 1000 P. M. számú rendelettel csupán csak az 1000 kat. holdnál nagyobb földbirtokok tulajdonosait illetően lett elrendelve.

Ezzel szemben azonban a törvény rendelkezései alkalmazást nyertek azokkal a vagyonváltság fizetésére kötelezettekkel szemben, akik a törvényben meghatározott vagyonváltság fizetési kötelezettségüknek különösen a törvényben és a későbbi törvényes rendelkezésekben biztosított kedvezmények igénybevétele címén önként a saját akaratukból tettek eleget.

A kedvezményes befizetést már maga az alaptörvény lehetővé tette, de különösen az alaptörvény végrehajtásának a meggyorsítása céljából meghozott 1922. évi XXVII. t.-c., valamint ennek a végrehajtása érdekében kiadott 1922. évi 177.000. sz. P. M. rendelet határozmányai olyanok, amelyek az önként fizetők javára különböző kedvezményeket biztosítanak.

Nem szenved tehát kétséget az, hogy az utóbbi rendelkezések az alaptörvény nem kötelezőleg végrehajtott egyéb rendelkezéseivel a gyorsabb végrehajtása érdekében lettek kiadva, s ekkép az önkéntes s a kedvezmények igénybevételeivel a panaszos által teljesített fizetés törvény alapján és annak rendelkezései szerint történt.

Nyilvánvaló tehát, hogy sem jogellenes beszédés, sem tartozatlan fizetés nincs. Téves befizetés, valamint túlfizetés sem történt s illet a panaszos sem vitat, amely megállapításokból az következik, hogy a panaszosnak mint vagyonváltság kötelezettnek a törvényben meghatározott kedvezmények igénybevételeivel teljesített — fizetésének a visszakövetelésére törvényes igénye nincs, amiért is arra való tekintettel, hogy a kir. közigazgatási bíróság csak a jogkérdésben határoz, ellenben a méltányossági okokat elbírálni s azokat figyelembe venni törvényes hatásköre nincs — a panaszának helyt adni nem lehetett.

Amennyiben azonban a panaszos a panaszát méltányossági okokra is alapította, az ilyen kérelmek elintézése pedig a kir. pénzügyminiszter hatáskörébe tartozik, a jelen határozatot a vonatkozó iratok kapcsán a megfelelő eljárás foganatosíthatása érdekében a nevezett kir. miniszterhez kellett áttenni.

Első Magyar Általános Biztosító Társaság megtartotta 1931. évi rendes közgyűlését, amely az 1931. évi nyereséget 182.517.41 pengőben, az osztalékot pedig 10 pengőben állapította meg.